

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

ارسال از: سازمان انقلابی افغانستان

۰۵ نومبر ۲۰۱۲

توفان الکترونیکی، نشریه الکترونیکی حزب کار ایران، شماره ۷۶، آبان ماه [عقرب] ۱۳۹۱ - نومبر ۲۰۱۲

مصاحبه با سازمان انقلابی افغانستان پیرامون اوضاع افغانستان

به زودی یازدهمین سالگرد اشغال وحشیانه افغانستان فرا می رسد. فرصت را مغتنم شمرده مصاحبه ای به صورت مکتوب در مورد افغانستان با سازمان انقلابی افغانستان که در افغانستان حضور دارد و علیه متجاوزان می رزمند انجام داده ایم. حزب ما از همان آغاز، قاطعانه اشغال افغانستان توسط امپریالیست امریکا و متحدین ارتجاعی اش را محکوم کرده و از هیچ کوششی در افشای استعمارگران و همبستگی با خلق برادر افغانستان دریغ نورزیده است. باشد تا مصاحبه کنونی گامی در افشای هر چه بیشتر امپریالیست ها و نوکران ایرانی، افغان، و منطقه ئی آنها که هر روز با جعل و دروغ به قلب حقایق و کتمان بمباران روستاها و کشتار و ویرانی می پردازند و از استعمار، فضیلتی ساخته و از «دموکراسی و آزادی» در افغانستان سخن می گویند، باشد.

هیأت تحریر توفان

شهریورماه [سنبله] ۱۳۹۱ سپتامبر ۲۰۱۲

سؤال: رفقای عزیز، در آستانه یازدهمین سالگرد اشغال افغانستان قرار داریم و کشتار مردم بیگناه هم چنان ادامه دارد. شما دورنمای خروج نیروهای متجاوز از افغانستان را چگونه می بینید؟ آیا قدرت گیری دموکرات ها با انتخاب ریاست جمهوری «بارک اوباما» تأثیری بر افغانستان داشته است؟ شما اوضاع را چگونه می بینید؟

سازمان انقلابی افغانستان:

قبل از همه اجازه دهید به خاطر فراهم نمودن زمینه مصاحبه، از رفقای «توفان» سپاسگزاری نمایم. سازمان انقلابی افغانستان باور دارد که نیروهای اشغالگر امریکائی تا زمانی که با دستان توانای توده های ستمکشیده افغانستان تحت رهبری حزب مارکسیستی از سرزمین سوخته ما چخ نشوند، هیچ گاه کشور ما را ترک نخواهند کرد. موقعیت ستراتیژیک افغانستان و همسایگان اتمی چون روسیه، چین، پاکستان، هندوستان و ایران (در تقلائی دست یابی)، امریکا را و می دارد تا با ریختن خون توده های زحمتکش افغانستان حضور نظامی، استخباراتی و ملکی

خود را با چنگ و دندان حفظ نماید؛ از سوی دیگر منابع طبیعی زیرزمینی، موادمخدر و آزمایش اسلحه جدید از سوی آمریکا و متحدان در افغانستان، عطش ماندن در سرزمین ما را از سوی امپریالیست های مختلف و در رأس همه آمریکا بیشتر می سازد. طوری که گفته می شود، قرار است نیروهای خارجی در سال ۲۰۱۴ افغانستان را ترک گویند، اما آنچه از فعالیت های نظامی و ساختمانی امریکائی ها پیداست، این که نیروهای نظامی امریکا پایگاه های خود را طوری می سازند که بتوانند ده ها سال از آنها کار بگیرند. کار در برخی از پایگاه های نظامی از سال ۲۰۰۱ آغاز و تا حال به پایان نرسیده است. وزیر خارجه امریکا هیلری کلنتن در نوشته ای در مورد افغانستان در «فارن میدیا پالیسی» نگاشته است که این تازه شروع کار است و آنانی که (امریکائی ها) که خواستار خروج نیروهای امریکائی از افغانستان هستند، نمی دانند که ما برای چه به آنجا رفته بودیم که با این عجله از آن برائیم؛ ما هنوز به آنچه در این منطقه نیاز داریم، نرسیده ایم. این گفته ها به خوبی نشان می دهد که افغانستان جایی نیست که اشغالگران امریکائی به این زودی از آن برآیند و به این آسانی آن را از دست بدهند.

قدرت گیری دموکرات ها با انتخاب «بارک اوباما» نه تنها وضعیت در افغانستان را بهبود نبخشید (طوری که برایش تبلیغ می کردند) بلکه با گذشت هر روز جنایات امپریالیست های امریکائی در کشور ما سیر صعودی را پیموده است. خصلت جنایتکارانه امپریالیزم را نمی توان با تغییر و تبدیل چهره ها و مهره ها تغییر داد. انتخاب «بارک اوباما» منحنی اولین رئیس جمهور سیاه پوست در تاریخ امریکا در حقیقت ماسکی بود بر چهره خونریز امپریالیزم امریکا. «دموکرات ها» و «جمهوری خواهان» هر دو برای نظامی خدمت می کنند که از سرپای آن خون خلق های تحت ستم و اسیر می چکد. برای گردانندگان سیاست امریکا، تنها چیزی که در اولویت قرار دارد، منافع امریکا و هژمونی آن است، حال اگر این منافع توسط بوش بهتر تأمین شده بتواند، او را برای دو دوره پیهم روی کار می آورند و اگر سیاه پوستی چون اوباما که با انتخابش بسیاری از ساده لوحان فکر می کردند امریکا از سیاست جنگ، دست خواهد کشید و راه «صلح» را با «تغییر» در پیش خواهد گرفت، او را روی قدرت می آورند و برای بار دوم نیز انتخابش خواهند کرد. آنچه در این میان برای امپریالیست ها هرگز اهمیت ندارد، بر باد رفتن ملت ها، به خاک و خون کشیدن توده ها، ویرانی کشورها و نابودی فرهنگ هاست، لذا نه بوش و نه اوباما و نه هیچ چهره دیگری در امریکا می تواند در کشورها به ویژه کشور ما تأثیر مثبتی داشته باشد.

سؤال: بسیاری از نیروهای اپوزیسیون ایرانی از طرح خواست فوری خروج نیروهای بی قید و شرط ارتش متجاوز امریکا از خاک افغانستان امتناع می کنند به این دلیل که قدرت سیاسی در دست جریانات مذهبی و ارتجاعی قرار خواهد گرفت. برخی ها مانند «جریان شبه کمونیست کارگری منصور حکمت» حتی اشغال افغانستان توسط امریکا را مثبت ارزیابی می کند، زیرا معتقدند که قوای امپریالیستی امریکا و ناتو حاملین تمدن و مدرنیسم در افغانستان می باشند و آن را بر طالبان ترجیح می دهند... نظر حزب شما در مورد طرح فوری خروج بی قید و شرط اشغالگران امپریالیست از خاک افغانستان چیست؟ آیا در این مورد در بین جنبش افغانستان وحدت نظر وجود دارد؟

سازمان انقلابی افغانستان:

این نه تنها نیروهای اپوزیسیون ایرانی اند که از طرح خروج فوری بی قید و شرط ارتش متجاوز امریکا از خاک افغانستان امتناع می کنند که یک تعداد از نیروهای «چپ» داخل کشور ما نیز بی شرمانه حضور امپریالیست ها را در افغانستان مؤثر دانسته، جنگ تجاوزگرانه آنان را «ضربه زدن به فیودالیزم» نام می گذارند. عده ای دیگر، اشغالگران را حامی حقوق بشر دانسته، در ابتدای تجاوز آشکار و مستقیم بر افغانستان، آن را «مداخله» تیوریزه

کردند و ادعا نمودند که نیروهای اشغالگر بر اساس مجوز سازمان ملل به افغانستان آمده اند، این تجاوز نبوده بلکه مداخله در امور داخلی کشور ماست. لذا جای تعجب نیست که «جریان شبه کمونیست کارگری منصور حکمت» اشغال افغانستان توسط نیروهای امریکائی و هم پیمانان ناتوئی آن را گام مترقی و به سوی تمدن بدانند.

ما باور راسخ داریم که استعمار بدتر از استبداد است، و هیچ کشور امپریالیستی نمی تواند برای کشور دیگری دموکراسی، سعادت، خوشبختی، آرامی و امنیت بیاورد. این که بعد از خروج نیروهای اشغالگر، قدرت سیاسی در دست جریانات مذهبی و ارتجاعی قرار خواهد گرفت، جز تحلیل کودکانه از وضعیت افغانستان و بی خبری از ماهیت امپریالیزم چیز دیگری نیست. آیا همین اکنون قدرت سیاسی در افغانستان در دستان آلوده به خون جریانات مذهبی و ارتجاعی قرار ندارد؟ آیا از رأس تا ذیل دولت پوشالی از همین جریانات مذهبی و ارتجاعی پُر نیست؟ آیا حضور نیروهای اشغالگر توانسته است به مردم دموکراسی، آزادی، برابری و خوشبختی به ارمغان بیاورد؟ اگر جواب منفی باشد، در آن صورت آیا بهتر نیست که نیروهای اشغالگر امریکائی و غیر امریکائی همین امروز کشور ما را ترک نموده و مردم را بگذارند خودشان سرنوشت خود را تعیین نمایند؟ اگر ما باور داریم که سرشت و ماهیت امپریالیزم با جنایت و خون عجین شده است، چه تفاوتی می توان بین طالبان و نیروهای امپریالیستی قائل شد جز این که هر دو می کشند، می درند، پاره می کنند، به زنجیر می کشند، برده می سازند، توده ها را تحمیق می کنند و غیره؟ نیروهای اشغالگر امریکائی و طالبان را در تحیل نهائی می توان دو روی یک سکه دانست.

سازمان انقلابی افغانستان خواهان خروج بدون قید و شرط امپریالیست ها از کشور ما می باشد و باور دارد که سرنوشت ملت و کشور ما باید به دست خود مردم رقم بخورد نه اشغالگران امریکائی و غیر امریکائی، زیرا آنچه را ما در طول بیش از ده سال گذشته در جریان تجاوز امریکا بر افغانستان با گوشت و پوست خود لمس نموده ایم، اینست که امریکائی ها و اشغالگران جز تباهی و بربادی چیزی برای این سرزمین درد دیده و مردمان زحمتکش آن به ارمغان نیاورده اند. فقط با خروج بدون قید و شرط نیروهای امپریالیستی و قطع مداخله همسایگان طماع افغانستان و به پیروزی رسیدن دولتی مبتنی بر اراده و خواست مردم است که می توان به آینده درخشان افغانستان امیدوار بود، در غیر آن نیروهای تجاوزگر، با گذشت هر روز بر جنایات خود و بدبختی های مردم می افزایند. تا جایی که سازمان انقلابی افغانستان با سازمان های چپ انقلابی دیگر در ارتباط قرار دارد، همه خواهان خروج بدون قید و شرط نیروهای اشغالگران امپریالیست از کشور ما هستند، اما عده ای که زیر نام «چپ» خزیده اند و به اغوا و فریب دیگران می پردازند، نه تنها خواهان خروج نیروهای خارجی از افغانستان نیستند بلکه حضور آنها را نیاز می دانند.

سؤال: طبق اخبار چند ماه اخیر در رسانه های غربی تلفات نیروهای متجاوز در افغانستان رو به افزایش است و دولت کرزی دلیل این امر را آزادی فعالیت گروه ها در خاک پاکستان و مداخلات دولت پاکستان با این جریانات می بیند. آیا امکان درگیری بین دولت پاکستان و دولت افغانستان وجود دارد؟

سازمان انقلابی افغانستان:

همان طوری که اشاره نموده اید، تلفات نیروهای متجاوز نسبت به هر زمان دیگر در ماه های اخیر افزایش چشمگیری داشته است، چه از سوی مخالفان مسلح دولت و چه توسط سربازان ارتش و پولیس افغانستان. دخالت دولت مزدور و ارتجاعی پاکستان به ویژه سرویس اطلاعاتی آن کشور (آی اس آی) در امور داخلی افغانستان و موجودیت لانه های تروریستان بین المللی در خاک آن کشور از سالها بدین سو بر کسی پوشیده نیست. دولت

پاکستان به همکاری مستقیم امریکا و عربستان سعودی، طالبان را در بدو ایجاد در کشور خود پرورش داد و هنوز هم بعد از گذشت نزدیک به دو دهه، حامی منافع پاکستان در افغانستان پنداشته می شوند. از آنجائی که دولت های غیر مردمی هر دو کشور افغانستان و پاکستان از مزدوران درجه یک امریکا در منطقه شمرده می شوند، لذا امکان درگیری بین دو کشور از سوی دولت ها در حال حاضر کاملاً منتفی است، زیرا هر دو از یک آبخور، آب می خورند و این برای امریکا که در پی تأمین منافع خود در منطقه است، نه تنها قرین به صرفه نیست بلکه کشنده نیز است. در صورتی که امریکا تشخیص دهد که جنگ بین دو کشور می تواند سود و منافع بیشتری برایش به همراه بیاورد، لحظه ای در این کار درنگ نخواهد کرد، اما چیزی که در حال حاضر در مورد این مسئله وجود دارد، جنگ بین دو کشور نه بلکه حفظ آرامش کنونی است، تا زمانی که امریکا و متحدان او به آن نیاز ببینند.

با تشکر از اینکه مصاحبه ما را پذیرفتید. برایتان در مبارزه برای رهائی ملی و انقلاب دموکراتیک نوین در افغانستان آرزوی پیروزی و موفقیت داریم.

هیأت تحریر

شهریور ماه [سنبله] ۱۳۹۱